

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, dana 10. juna 2021. godine
Br.ref.:RK1803/21

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI142/20

Podnosilac

Albert Hyseni

Ocena ustavnosti
rešenja Apelacionog suda PN. br. 426/2020 od 23. juna 2020. godine

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, Predsednik
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Bekim Sejdiu, sudija
Selvete Gerxhaliu-Krasniqi, sudija
Gresa Caka-Nimani, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzi Istrefi-Peci, sudija i
Nexhmi Rexhepi, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podneo Albert Hyseni iz Đakovice, koga zastupa Teki Bokshi iz Đakovice (u daljem tekstu: podnosilac zahteva).

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava rešenje [PN. br. 426/2020] od 23. juna 2020. godine Apelacionog suda (u daljem tekstu: Apelacioni sud).

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar ovog zahteva je ocena ustavnosti osporenog rešenja, kojim podnosilac zahteva navodi da su mu povređena prava zagarantovana članovima 1. [Ograničenja države], 7. [Vrednosti], 3. [Jednakost pred zakonom], 21. [Opšta načela], 29. [Pravo na slobodu i sigurnost] i 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav) u vezi sa članom 6. [Pravo na pravično suđenje] Evropske konvencije o ljudskim pravima (u daljem tekstu: EKLJP).

Pravni osnov

4. Zahtev je zasnovan na stavovima 1. i 7., člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, članovima 20. [Odluke] i 47. [Individualni zahtevi] Zakona br. 03/L-121 o Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Zakon) i pravilima 32. [Podnošenje podnesaka i odgovora] i 59. [Vrste odluka] Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Ustavnim sudom

5. Dana 28. septembra 2020. godine, podnosilac je podneo zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
6. Dana 29. septembra 2020. godine, zastupnik podnosioca zahteva je podneo Sudu podnesak.
7. Dana 1. oktobra 2020. godine, zastupnik podnosioca zahteva je podneo Sudu punomoćje za zastupanje.
8. Dana 12. oktobra 2020. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Bajrama Ljatifija za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Bekim Sejdiu (predsedavajući) Selvete Gërxhaliu-Krasniqi i Gresa Caka-Nimani, članice.
9. Dana 15. oktobra 2020. godine, Sud je obavestio podnosioca zahteva o registraciji zahteva i kopiju zahteva dostavio Apelacionom sudu.
10. Dana 20. maja 2021. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i jednoglasno iznelo preporuku Sudu o neprihvatljivosti zahteva.

Pregled činjenica

11. Na osnovu spisa predmeta, podnosilac zahteva je 4. juna 1997. godine presudom [P. br. (K. br.) 20/96] Okružnog suda u Peći (u daljem tekstu: Okružni sud) osuđen za krivično delo ubistvo iz člana 47, st. 2 tačka 4 i pokušaj ubistva iz člana

- 47, stav 2 tačka 4 Krivičnog zakona Srbije u vezi sa članom 19. KZJ-a i za krivično delo neovlašćeno posedovanje oružja iz člana 33, stav 1 Zakona o oružju i municiji, i izrečena mu je jedinstvena kazna zatvora u vremenskom trajanju od 15 (petnaest) godina, gde mu je izračunato i vreme provedeno u sudskom pritvoru od 12. decembra 1995. godine.
12. Dana 17. decembra 1997. godine, Vrhovni sud Srbije je, presudom [Kz. br. I.1256/97], potvrdio presudu Okružnog suda.
 13. Podnosilac zahteva je poslat na izdržavanje kazne u zatvoru u Dubravi, gde je nakon završetka rata na Kosovu 9. juna 1999. godine prebačen na izdržavanje kazne u zatvorima Srbije, odnosno u zatvoru u Vranju, gde je prema spisima predmeta, odatle pobeo 2001. godine i vratio se na Kosovo.
 14. Dana 1. februara 2019. godine, podnosilac zahteva je, vraćajući se iz Austrije na Kosovo, uhapšen na mađarskoj granici od strane mađarskih vlasti na osnovu poternice Interpola koju je izdala Srbija, a nadležni mađarski sud u Budimpešti mu je odredio pritvor.
 15. Dana 25. februara 2019. godine, Ministarstvo pravde Srbije je, zahtevom [713-01-08101/2009-08], tražilo izručenje podnosioca zahteva srpskim organima.
 16. Kako je podnosilac zahteva bio državljanin Republike Kosovo, Osnovni sud u Peći (u daljem tekstu: Osnovni sud) je podneo zahtev za izručenje podnosioca zahteva radi izdržavanja ostatka kazne na Kosovu, koji je preko Ministarstva pravde Republike Kosovo (u daljem tekstu: MP) upućen nadležnim organima Republike Mađarske.
 17. Republika Mađarska je zahtev Kosova tretirala kao konkurentski zahtev za izručivanje i odlučila da podnosilac zahteva bude izručen Kosovu i isti je predat nadležnim organima Republike Kosovo, gde je upućen da izdržava kaznu u zatvoru u Dubravi.
 18. Podnosilac zahteva je zahtevom upućenim Centralnoj administraciji Korektivne službe Kosova u Prištini (u daljem tekstu: KSK) tražio puštanje iz zatvora.
 19. Dana 7. aprila 2020. godine, KSK je, aktom sa [br. 0316], obavestio podnosioca zahteva da nisu nadležni da razmotre njegov zahtev za puštanje iz zatvora i da izvršavaju sudske odluke.
 20. Dana 4. maja 2020. godine, zastupnik podnosioca je podneo zahtev Osnovnom sudu u Peći za puštanje podnosioca zahteva, sa obrazloženjem da istog nisu tražile kosovske vlasti, već su ga uhapsile mađarske vlasti prema poternici srpskih vlasti.
 21. Dana 1. juna 2020. godine, Osnovni sud je, rešenjem (E.D. br. 32/20), odbio, kao neosnovan, zahtev za puštanje iz zatvora podnosioca zahteva.

22. Protiv rešenja Osnovnog suda, zastupnik podnosioca zahteva je uložio žalbu Apelacionom sudu, navodeći da su osporenim rešenjem povređena prava podnosioca zagarrantovana Ustavom, kao i prava zagarrantovana članom 415, 1.1 Zakonika o krivičnom postupku Kosova (u daljem tekstu: ZKPRK), osnovno pravo predviđeno drugim kosovskim zakonima, član 415.1.3 ZKPRK-a, sa predlogom da Apelacioni sud preinači osporeno rešenje i vrati slučaj na presuđivanje.
23. Dana 23. juna 2020. godine, Apelacioni sud je, rešenjem [P.N. br. 426/2020], odbio, kao neosnovanu, žalbu podnosioca zahteva, uloženu na rešenje Osnovnog suda (E.D. br. 32/20) od 1. juna 2020. godine.

Navodi podnosioca

24. Podnosilac zahteva osporava rešenje [P.N. br. 426/2020] od 23. juna 2020. godine Apelacionog suda, navodeći da je doneto uz povredu njegovih osnovnih prava i sloboda zagarrantovana članovima 1. [Ograničenja države], 7. [Vrednosti], 3. [Jednakost pred zakonom], 21. [Opšta načela], 29. [Pravo na slobodu i sigurnost] i 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava u vezi sa članom 6. [Pravo na pravično suđenje] EKLJP-a.
25. Podnosilac zahteva navodi da su redovni sudovi postupali površno i da se nisu bavili navodima zahteva i žalbe, a ovim podnosilac zahteva navodi da su povređena njegova prava zagarrantovana članom 31. Ustava. Dalje navodi da „*samo davanjem obrazložene odluke može biti javnog razmatranja o sprovođenju pravde*”.
26. Podnosilac zahteva dalje ističe da redovni sudovi nisu uzeli u obzir činjenicu da je presuda Okružnog suda bila presuda „*strukture onog diskriminatorskog srpskog vremena, što potvrđuje činjenica da su pretresno veće činile srpske sudije*”. Takođe tvrdi da je presudu Okružnog suda potvrdio Vrhovni sud Srbije u Beogradu, te stoga naglašava da su ove sudske odluke, sudske odluke strane države a iste se ne mogu primeniti na Kosovu. Prema njegovim rečima, strane odluke se mogu primeniti samo ako se primenjuje odgovarajući postupak predviđen za prihvatanje strane odluke i njeno izvršenje, i to u odnosu Republike Kosovo i Srbije, Evropska konvencija o međunarodnom važenju krivičnih presuda se ne može primeniti, jer tu Konvenciju nije odobrila Republika Kosovo. Takođe navodi da Zakon br. 04/L-213 o međunarodnoj pravnoj saradnji u krivičnim pitanjima, kojim se uređuju uslovi i postupci za međunarodnu pravnu saradnju u krivičnim stvarima između Republike Kosovo i drugih država, predviđa da u odsustvu međunarodnog sporazuma između Republike Kosovo i strane države pravna saradnja se može pružiti na osnovu principa reciprociteta, odnosno ne postoji sporazum između Republike Kosovo i Srbije, niti postoji reciprocitet.
27. Podnosilac zahteva dalje navodi da su redovni sudovi pogrešno utvrdili činjenicu da on nema pravo na oslobađanje od izdržavanja kazne, u skladu sa sporazumom zaključenim u Beogradu između UNMIK-a i Savezne Republike Jugoslavije 5. novembra 2001. godine, jer delo za koje je oglašen krivim pripada grupi uobičajenih krivičnih dela. S tim u vezi, naglašava da nakon povratka

zatvorenika na Kosovo nisu pušteni samo zatvorenici koji su lišeni slobode i kojima je suđeno kao rezultat oružanog sukoba, naime rata na Kosovu, već i drugi zatvorenici, stoga sve sudske odluke vlade Srbije na Kosovu pregledalo je Odeljenje za pravosuđe UNMIK-a i na osnovu toga su svi zatvorenici pušteni. Tvrdi da su pušteni i zatvorenici za obična krivična dela, u vezi s čime se poziva na nalog za puštanje osobe za koju navodi da je i on pušten iako je osuđen od strane Okružnog suda, a s tim je prvostepeni sud nejednako postupao prema građanima pred zakonom i da su mu povređena ustavna prava.

28. Prema podnosiocu zahteva, „razlog zašto njegov krivični predmet nije obuhvaćen u administrativnom nalogu za oslobađanje, jer je u to vreme već bio slobodan, nalazio se na Kosovu na slobodi, i njegov slučaj nije bio razlog za ponovno razmatranje“. Dakle, Administrativni nalog za oslobađanje je zasnovan na zajedničkom dokumentu UNMIK-a i Savezne Republike Jugoslavije, kao i na odluci Specijalnog predstavnika generalnog sekretara Ujedinjenih nacija, prema tome, prema podnosiocu zahteva, i on ima pravo da bude jednako tretiran kao i ostali.
29. Na kraju, podnosilac zahteva traži od Suda: (i) da proglasi zahtev prihvatljivim; (ii) da utvrdi da je došlo do povrede članova 1. stav 2, 3. stav 2, 7., 21., 29. i 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP-a; (iii) da proglasi ništavim rešenje Apelacionog suda i Osnovnog suda; i (iv) da naloži njegovo oslobađanje.

Ocena prihvatljivosti zahteva

30. Sud prvo ocenjuje da li je podnosilac zahtev ispunio uslove prihvatljivosti koji su utvrđeni Ustavom, propisani Zakonom i dalje predviđeni Poslovníkom.
31. U tom smislu, Sud se prvo poziva na član 113.1 i 113.7 [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, koji propisuje:

Član 113

“1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.

[...]

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom.”

32. Sud se dalje poziva na članove 47. [Individualni zahtevi], 48. [Tačnost podneska] i 49. [Rokovi] Zakona, koji propisuju:

Član 47 *[Individualni zahtevi]*

“1. Svaka osoba ima pravo da od Ustavnog suda zatraži pravnu zaštitu ukoliko smatra da njena Ustavom zagarantovana prava i slobode krši neki javni organ.

2. Osoba može da podnese pomenuti podnesak samo nakon što su iscrpljena sva ostala zakonom određena pravna sredstva.”

Član 48
[Tačnost podneska]

Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode sumu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori.

Član 49
[Rokovi]

Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku. [...]

33. Što se tiče ispunjenja ovih uslova, Sud smatra da je podnosilac zahteva ovlašćena strana, koja osporava akt javnog organa, odnosno rešenje [P.N. br. 426/2020] od 23. juna 2020. godine Apelacionog suda; naglasio je prava i slobode za koje navodi da su mu povređena; iscrpeo je sva pravna sredstva propisana zakonom i podneo je zahtev u skladu sa zakonskim rokovima.
34. Međutim, pored ovih uslova, Sud takođe treba da razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti propisane u pravilu 39. [Kriterijum o prihvatljivosti] Poslovnika. Pravilo 39. (2) posebno propisuje:

“(2) Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim, ako je zahtev očigledno neosnovan, jer podnosilac nije dovoljno dokazao i potkrepio tvrdnju.”

35. Sud prvo primećuje da gore navedeno pravilo, zasnovano na sudskoj praksi Evropskog suda za ljudska prava (u daljem tekstu: ESLJP) i Suda, omogućava poslednje navedenom da proglasi zahteve neprihvatljive iz razloga koji se odnose na meritum slučaja. Tačnije, na osnovu ovog pravila, Sud može da proglasi zahtev neprihvatljivim na osnovu i nakon ocene njegovog merituma, odnosno ako isti smatra da je sadržaj zahteva očigledno neosnovan na ustavnim osnovama, kao što je propisano u stavu (2) pravila 39. Poslovnika (vidi predmet KI04/21, podnositeljka *Nexhmije Makolli*, rešenje o neprihvatljivosti od 12. maja 2021. godine, stav 26 takođe vidi predmet KI175/21, podnositeljka *Kosovska agencija za privatizaciju*, rešenje o neprihvatljivosti od 27. aprila 2021. godine, stav 37).
36. Na osnovu sudske prakse ESLJP-a, ali i Suda, zahtev se može proglasiti neprihvatljivim kao „očigledno neosnovan“ u celini ili samo u odnosu na određeni navod koji zahtev može sadržati. S tim u vezi, tačnije je nazivati ih „očigledno neosnovanim navodima“. Poslednje navedeni, na osnovu sudske

prakse ESLJP-a, mogu se svrstati u četiri različite grupe: (i) navodi koji se kvalifikuju kao navodi „*četvrtog stepena*“; (ii) navodi kategorisani kao „*očigledni ili evidentni nedostatak povrede*“; (iii) „*nepotkrepljeni ili ne obrazloženi*“ navodi; i na kraju, (iv) „*konfuzni i nejasni*“ navodi (vidi tačnije za koncept neprihvatljivosti na osnovu zahteva ocenjenog kao „očigledno neosnovan“ i specifičnosti gore pomenutih četiri kategorija navoda kvalifikovanih kao „*očigledno neosnovani*“, Praktični vodič ESLJP-a o Uslovima prihvatljivosti od 31. avgusta 2019. godine; Deo III. Neprihvatljivost merituma, A. očigledno neosnovani navodi, stavovi 255 do 284 takođe vidi predmet KIo4/21, citiran gore, stav 27 kao i predmet KI175/21, citiran gore, stav 38).

37. U kontekstu ocene prihvatljivosti zahteva, odnosno, ocene da li je zahtev očigledno neosnovan na ustavnim osnovama, Sud će prvo podsetiti na suštinu slučaja sadržanu u ovom zahtevu i na odgovarajuće navode podnosioca zahteva, u čijoj će oceni, Sud primeniti standarde sudske prakse ESLJP-a, u skladu sa kojima je, prema članu 53. [Tumačenje odredaba ljudskih prava] Ustava, dužan da tumači osnovna prava i slobode zagaranтована Ustavom (vidi predmet KIo4/21, citiran gore, stav 28 kao i predmet KI175/21, citiran gore, stav 39).
38. Sud primećuje da se u osnovi podnosilac zahteva žali na povredu; (i) prava na fer i pravično suđenje zagaranтованог članom 31. Ustava i članom 6. EKLJP; (ii) prava na jednakost pred zakonom zagaranтованог članom 24. Ustava; i (iii) povredu prava iz članova 1. [Ograničenja države], 3. [Jednakost pred zakonom], 7. [Vrednosti], 21. [Opšta načela], 29. [Pravo na slobodu i sigurnost] Ustava. Stoga će se Sud svaki od ovih navoda razmatrati pojedinačno.

Što se tiče prava na pravično suđenje zagaranтованог članom 31. Ustava i članom 6. EKLJP

39. Sud primećuje da se u suštini svi navodi podnosioca zahteva prvenstveno odnose na povredu člana 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP-a. S tim u vezi, podnosilac zahteva se žali da su u njegovom slučaju redovni sudovi pogrešili u utvrđivanju činjenica i nisu dovoljno obrazložili svoje odluke.
40. Što se tiče ovih navoda, Sud prvo ističe da se kao opšte pravilo, navodi o pogrešnom utvrđivanju činjenica i pogrešnom tumačenju zakona za koje se tvrdi da su počinili redovni sudovi, odnose na oblast zakonitosti i kao takvi, ne spadaju u nadležnost Suda i shodno tome, u principu, Sud ne može da ih razmotri (vidi, slučaj Suda br. KIo6/17, sa podnosiocem zahteva: *L.G. i petoro drugih*, rešenje o neprihvatljivosti od 25. oktobra 2016. godine, stav 36; slučaj KI122/16, sa podnosiocem zahteva: *Riza Dembogaj*, presuda od 30. maja 2018. godine, stav 56; dhe KI49/19 sa podnosiocem zahteva: *Limak Kosovo International Airport SH.A., "Adem Jashari"*, rešenje o neprihvatljivosti od 10. oktobra 2019. godine, stav 47).
41. Sud je dosledno ponavljao da nije njegova dužnost da se bavi greškama u činjenicama ili zakonu za koje se navodi da su ih počinili redovni sudovi (*zakonitost*), osim i u meri u kojoj su te greške mogle povrediti prava i slobode zaštićene Ustavom (*ustavnost*). Sam Sud ne može oceniti zakon koji je doveo dotle redovni sud da donese jednu umesto neke druge odluke. U suprotnom, Sud

bi postupao kao sud „četrto­g stepena“, što bi rezultiralo prevazilaženjem granica postavljenim u njegovoj nadležnosti. Zapravo, uloga je redovnih sudova da tumače i primenjuju relevantna pravila procesnog i materijalnog prava (vidi slučaj ESLJP-a, *García Ruiz protiv Španije*, presuda od 21. januara 1999. godine, stav 28; i vidi, takođe, između ostalog, slučajeve Suda: KI70/11, sa podnosiocem zahteva: *Faik Hima, Magbule Hima i Besart Hima*, rešenje o neprihvatljivosti od 16. decembra 2011. godine, stav 29; KI06/17 gore citiran, stav 37; i KI122/16, gore citiran, stav 57; i KI49/19, gore citiran, stav 48).

42. Ovaj stav je dosledno zauzimao Sud na osnovu sudske prakse ESKLJP-a, koji jasno navodi da nije uloga ovog Suda da razmatra zaključke redovnih sudova u pogledu činjeničnog stanja i primene materijalnog prava (vidi slučajeve Suda: KI06/17, gore citiran, stav 38; KI122/16, gore citiran, stav 58; i KI49/19, gore citiran, stav 49).
43. Sud, međutim, naglašava da sudska praksa ESLJP-a i Suda takođe definiše okolnosti pod kojima treba napraviti izuzetke od ovog stava. ESLJP je naglasio da sve dok domaći organi, odnosno sudovi, imaju primarnu obavezu da reše probleme u vezi sa tumačenjem zakona, uloga Suda je da osigura ili verifikuje da efekti tog tumačenja budu kompatibilni sa EKLJP-om (vidi slučaj ESLJP-a, *Miragall Escolano i drugi protiv Španije*, presuda od 25. maja 2000. godine, stavovi 33-39).
44. Shodno tome, iako je uloga Suda ograničena u pogledu ocene tumačenja zakona, on mora osigurati i preduzeti mere kada se argumentuje da je sud „*primenio zakon na očigledno proglašan način*“ u određenom slučaju, što je moglo rezultirati „*proizvoljnim*“ ili „*očigledno neobrazloženim zaključcima*“ za podnosioca zahteva (što se tiče osnovnih načela u vezi sa očigledno pogrešnim tumačenjem i primenom zakona, vidi, između ostalog, slučaj Suda KI154/17 i KI05/18, sa podnosiocima zahteva: *Basri Deva, Afërdita Deva i Društvo sa ograničenom odgovornošću "Barbas"*, rešenje o neprihvatljivosti od 28. avgusta 2019. godine, stavovi 60 do 65 i tamo korišćene reference).
45. U tom kontekstu, Sud primećuje da se u okolnostima ovog slučaja suštinsko pitanje odnosi na navod podnosioca zahteva da su povređena njegova ustavom zagarantovana prava jer njegov zahtev za puštanje iz zatvora nije prihvaćen, kaznu koju izdržava na osnovu presude Okružnog suda kojom je osuđen na 15 godina zatvora, a koju je izdržavao u zatvoru u Vranju u Srbiji, odakle je i pobjegao. Posle izvesnog vremena, on je uhapšen na mađarskoj granici na osnovu naloga za hapšenje koji je izdala srpska država, a na zahtev Ministarstva pravde Republike Kosovo izručen je Kosovu i prebačen na izdržavanje preostale kazne u zatvoru u Dubravi. On je podneo zahtev za puštanje iz zatvora, ali Osnovni sud je njegov zahtev odbio, kao neosnovan, a žalba Apelacionom sudu je proglašena, kao neosnovana.
46. Pored toga, Sud primećuje da su redovni sudovi rešavali sve navode podnosioca zahteva i obrazložili su svoje odluke na osnovu činjenica i dokaza relevantnim za slučaj.

47. Što se tiče navoda podnosioca zahteva, Osnovni sud je, svojim rešenjem [ED. br. 32/20] od 1. juna 2020. godine, između ostalog, istakao:

“Na presudu Vrhovnog suda Srbije, donešene 1997. godine, ne može se razviti postupak za priznavanje i izvršenje strane odluke jer je notorna činjenica da je do 1999. godine, Okružni sud u Peći, kao i svi drugi sudovi na Kosovu, bio pod nadležnošću Republike Jugoslavije i da je u periodu kada je ovde osuđeni osuđen, Hyseni, Kosovo bilo autonomni deo Srbije. Imajući ovu okolnost u vidu, trećestepene odluke donešene od Vrhovnog suda Republike Srbije kojima je odlučeno u vezi sa vanrednim pravnim sredstvima primenjenim nad odlukama Okružnog suda u Peći se sada ne mogu tretirati kao odluke stranog suda.

Vezano sa pokrenutim tvrdnjama da Osnovni sud u Peći nije bio nadležan da podnese zahtev za izručenje osuđenika, v.d.predsednik nalazi da po spisima predmeta, osuđeni Hyseni je počinio krivično delo ubistvo iz člana 47. stav 2. tačka 4. KZS-a, pokušaj ubistva iz člana 47. stav 2. tačka 4. KZS-a vezanim sa članom 19. KZJ-a i za krivično delo neovlašćeno držanje vatrenog oružja iz člana 33. stav 1. Zakona o oružju i municiji, što po zakonu spada u nadležnost departmana za teške zločine i da su ova dela počinjena u selu Popovac, opština Đakovica. U vreme kada je osuđenik Albert Hyseni osuđen, sva krivična dela koja su počinjena unutar teritorije Đakovice i koja su spadala u predmetnu nadležnost departmana za teške zločine, suđena su u Okružnom sudu u Peći. Stoga, pošto je isti osuđen od bivšeg Okružnog suda u Peći, sada Osnovni sud u Peći, nema dileme u vezi sa nadležnošću ovog suda da podnese zahtev za izručenje osuđenika i to zbog činjenice što je isti bio državljanin Republike Kosova, suđen je i proglašen krivim od Okružnog suda u Peći, štaviše na osnovu rezolucije 1244, vlast i suverenitet bivše Jugoslavije nad Kosovom je okončana i sada isključiva prava imaju sudovi na Kosovu, stoga Osnovni sud u Peći, kao sud koji je posle sudske reformacije nasledio bivši Okružni sud u Peći, koji je sudio i kaznio osuđenog A. H., pokrenuo je postupak izvršenja kazne na osnovu aktuelnog zakona po kojim se izričito članom 14. stav. 1. Zakona o izvršenju krivičnih sankcija, predviđa da Osnovni sud koji je izrekao kaznu je nadležan za slanje osuđenika na izdržavanje kazne. Vezano sa navodima punomoćnika osuđenog, advokata Tekija Bokshija, da se osuđeni Hyseni mora osloboditi od izdržavanja kazne pozivajući se na sporazum vezan u Beogradu, između UNMIK-a i Savezne Republike Jugoslavije, 5. novembra 2001. godine, po kojem su kosovski zatvorenici pušteni iz zatvora, v.d. predsednik nalazi da su krivična dela za koje je ovde osuđeni Hyseni proglašen krivim i kažnjen, jesu ordinarna dela i ne ulaze u grupu dela za koje su kosovski zatvorenici oslobođeni od izdržavanje kazne.”

48. Rešavajući iste navode, Apelacioni sud je, svojim rešenjem [PN. br. 426/2020] od 23. juna 2020. godine, između ostalog, istakao:

“Prema ocenama Apelacionog suda, gornji žalbeni navodi nisu osnovani, jer je prvostepeni sud osporenim rešenjem pravedno postupio kada je odbio žalbu branioca Teki Bokshi za oslobađanje iz zatvora Alberta (Ramë) Hysenija kao neosnovanom, jer se prema presudi Vrhovnog suda Srbije

izdate 1997. godine nije mogao razviti postupak za priznavanje i izvršenje strane odluke jer je notorna činjenica da je do 1999. godine Okružni sud u Peći, kao i svi ostali sudovi na Kosovu, bio pod nadležnošću Republike Jugoslavije i da je u periodu kada je ovde osuđeni Hyseni bio osuđen, Kosovo bilo pod toj nadležnosti. Imajući u vidu ovu okolnost, izdate odluke trećeg stepena Vrhovnog suda Republike Srbije kojom je odlučeno u vezi sa vanrednim pravnim merama izvršavanim prema odlukama Okružnog suda u Peći, sada se ne mogu tretirati kao odluke stranog suda.”

49. Shodno tome i kao što je prethodno razrađeno, Sud primećuje da su svi redovni sudovi utvrdili da se odluke Okružnog suda, kao i nekadašnjeg Vrhovnog suda Srbije, ne mogu tretirati kao sudske odluke stranog suda, jer je do 1999. godine Okružni sud u Peći, kao i svi drugi sudovi na Kosovu, bio u nadležnosti Republike Jugoslavije. Što se tiče navoda podnosioca zahteva da bi trebalo da bude oslobođen po sporazumu zaključenom između UNMIK-a i Savezne Republike Jugoslavije, redovni sudovi su utvrdili da su krivična dela za koja je podnosilac zahteva osuđen bila uobičajena krivična dela i koja nisu ušla u grupu krivičnih dela za koja su kosovski zatvorenici oslobođeni od izdržavanja kazne prema gore navedenom sporazumu.
50. S tim u vezi, Sud smatra da su redovni sudovi u celosti tretirali i obrazložili navode podnosioca zahteva i da se postupci pred sudovima u okolnostima ovog slučaja ni na koji način nisu pokazali nepravičnim ili proizvoljnim.
51. S tim u vezi, kako bi se izbegli nesporazumi podnosilaca zahteva, treba imati na umu da „pravda“ koja se zahteva članom 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP-a nije „suštinska“, već „proceduralna“ pravda. U praktičnom smislu, i u principu, to se izražava u kontradiktornom postupku, gde se strane saslušavaju i stavljaju pod istim uslovima pred Sudom (vidi, s tim u vezi, slučajeve Suda br. KI42/16 podnosilac zahteva *Valdet Sutaj*, rešenje o neprihvatljivosti od 7. novembra 2016. godine, stav 41 i druge tamo pomenute reference; i KI49/19, gore citiran, stav 55).
52. Sud takođe ističe da član 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP-a, nikome ne garantuje povoljan rezultat u sudskom procesu i ne predviđa da Sud dovodi u pitanje primenu materijalnog prava od strane redovnih sudova u građanskom sporu, gde uglavnom jedna strana dobija, a jedna gubi (vidi, u tom smislu, slučajeve Suda KI118/17, *Šani Kervan i drugi*, rešenje o neprihvatljivosti od 17. januara 2018. godine, stav 36; KI49/19, gore citiran, stav 54; i KI99/19, sa podnositeljskom zahteva: *Persa Raičević*, rešenje o neprihvatljivosti od 19. decembra 2019. godine, stav 48).
53. Stoga, u ovim okolnostima, na osnovu gore navedenog i uzimajući u obzir navode podnosioca zahteva i činjenice koje je izneo, Sud, zasnivajući se i na standarde utvrđene u svojoj sudskoj praksi u sličnim slučajevima i sudskoj praksi ESLJP-a, utvrđuje da podnosilac zahteva ne dokazuje i dovoljno potkrepljuje svoj navod o povredi osnovnih prava i sloboda zagwarantovanih članom 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP-a.

54. Na kraju, Sud zaključuje da su navodi podnosioca zahteva o povredi prava na fer i pravično suđenje zagwarantovanih članom 31. Ustava i članom 6. EKLJP zbog pogrešno utvrđivanog činjeničnog stanja i pogrešnog tumačenja i pogreše primene važećeg zakona: (i) navodi koji se kvalifikuju kao navodi „četvrtog stepena“; i kao takvi, ovi navodi podnosioca zahteva su očigledno neosnovani na ustavnim osnovama, kao što je propisano u stavu (2) pravila 39. Poslovnika.

Što se tiče prava na jednakost pred zakonom zagwarantovanog članom 24. Ustava

55. Sud takođe primećuje da podnosilac zahteva smatra da sa njim nisu postupali ravnopravno u odnosu na druge bivše zatvorenike, jer su oni imali koristi od gore navedenog sporazuma i pušteni su, dok on nije oslobođen od izdržavanja kazne. S tim u vezi, on pominje osobu S.C., za koju navodi da je takođe oslobođen iako je osuđen od strane Okružnog suda.
56. S tim u vezi, Sud primećuje da u vreme kada se zaključio sporazum između UNMIK-a i Savezne Republike Jugoslavije za transfer kosovskih zatvorenika iz zatvora u Srbiji u zatvore na Kosovu, podnosilac zahteva nije bio u zatvoru, već je odatle pobjegao, što potvrđuje i njegov zastupnik: *“Razlog zašto njegov krivični predmet nije obuhvaćen u administrativnom nalogu za oslobađanje, jer je u to vreme već bio slobodan, nalazio se na Kosovu na slobodi, i njegov slučaj nije bio razlog za ponovno razmatranje”*. Dakle, Sud utvrđuje da je podnosilac zahteva begstvom prekinuo svoju kaznu na pola i zbog toga je izdata poternica od strane države Srbije gde sada izdržava kaznu, na osnovu koje je uhapšen od strane mađarskih vlasti, a zatim izručen na Kosovo da bi nastavio sa izdržavanjem kazne.
57. Sud, pre svega, želi da podseti da, kao opšte pravilo, jednakost pred zakonom podrazumeva jednak tretman pojedinaca koji se nalaze u istim ili sličnim uslovima i okolnostima, uključujući i njihovo pravo na jednaku zakonsku zaštitu. Međutim, jednakost pred zakonom ne znači da pojedinac ili kategorija lica koja se nalaze u objektivno različitim uslovima imaju isti tretman i rešenja.
58. Pored toga, praksa ESLJP-a razjašnjava da se, u smislu člana 14. EKLJP-a, diskriminatorni tretman smatra samo kada „nema objektivno i razumno opravdanje“, što znači da ne sledi „legitimni cilj“ ili kada tretman nema razuman odnos proporcionalnosti „između upotrebljenih sredstava i postignutog cilja“ (vidi, na primer, presudu od 28. maja 1985. godine u slučaju *Abdulaziz, Cabales i Balkandali protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, Serija A, br. 94, stav 78).
59. U tom smislu, Sud smatra da rešenje Apelacionog suda ne sadrži elemente povrede jednakosti pred zakonom, odnosno elemente nejednakog postupanja kako navodi podnosilac zahteva. Štaviše, nijedan od osnova koji se zahtevaju prema Ustavu, kada se one tumače u smislu Konvencije, ne potkrepljuju navod podnosioca zahteva o povredi osnovnih prava, jer on ni na koji način ne dokazuje i argumentuje da su ga redovni sudovi nejednako tretirali i diskriminirali (vidi, između ostalog, slučaj Suda: KI173/18, sa podnosiocem zahteva: *Nijazi Pasoma*, rešenje o neprihvatljivosti od 22. jula 2019. godine, stav 32).

60. Stoga, Sud zaključuje da su navodi podnosioca zahteva o povredi prava na jednakosti pred zakonom zagwarantovanih članom 24 Ustava zbog nejednakog tretmana podnosioca zahteva u odnosu na treća lica: (i) navodi koji se kvalifikuju kao navodi „četrto^g stepena“; i kao takvi, ovi navodi podnosioca zahteva su očigledno neosnovani na ustavnim osnovama, kao što je propisano u stavu (2) pravila 39. Poslovnika.

Što se tiče navodnih povreda člana 1. [Ograničenja države], 3. [Jednakost pred zakonom], 7. [Vrednosti], 21. [Opšta načela], 29. [Pravo na slobodu i sigurnost] Ustava

61. Što se tiče povreda prava zagwarantovanih članovima 1., 3. 7. i 29. Ustava, Sud podseća da prema uspostavljenoj sudskoj praksi ESLJP-a, Sud proglašava zahtev neprihvatljivim kao očigledno neosnovan u skladu sa kriterijumom (iii) “nepotkrepljeni ili neobrazloženi” navodi kada se ispuni jedan od dva karakteristična uslova, i to:
- a) kada podnosilac zahteva jednostavno navede jednu ili više odredaba Konvencije ili Ustava, ne objašnjavajući pritom na koji su način one prekršene, osim ukoliko je na osnovu činjenica i okolnosti predmeta to sasvim očigledno (vidi, u tom smislu, predmet *ESLJP-a Trofimchuk protiv Ukrajine (odluka)* br. 4241/03 od 31. maja 2005. godine, vidi, takođe, *Baillard protiv Francuske (odluka)* br. 6032/04 od 25. septembra 2008. godine);
 - b) kada podnosilac zahteva propusti ili odbije da predoči materijalne dokaze kojima bi potkrepio svoje navode (to naročito važi za odluke sudova ili drugih domaćih vlasti), osim ukoliko postoje izuzetne okolnosti koje su van njegove kontrole i koje ga sprečavaju da to učini (na primer, ako zatvorske vlasti odbiju da predoče Sudu dokumente iz spisa predmeta zatvorenika o kome je reč) ili ako Sud sam ne odluči drugačije (vidi slučaj KI166/20, podnosilac *Ministarstvo rada i socijalne zaštite*, rešenje o neprihvatljivosti od 5. januara 2021. godine, stav 42).
62. U konkretnom slučaju, podnosilac zahteva samo navodi povredu članova 1., 3. 7. i 29. Ustava, ali ne obrazlaže, odnosno ne objašnjava kako je došlo do povrede ovih članova.
63. Povodom ovih navoda, Sud primećuje da podnosilac zahteva samo pominje relevantne članove, ali ne razrađuje dodatno kako i zašto je došlo do povrede ovih relevantnih članova Ustava. Sud podseća da je on dosledno isticao da samo pozivanje na članove Ustava i EKLJP i njihovo pominjanje nije dovoljno da se izgradi argumentovana tvrdnja o ustavnoj povredi. Kada se tvrde takve povrede Ustava, podnosioci zahteva treba da osiguraju obrazložene navode i ubedljive argumente (vidi, u ovom kontekstu, predmete KI175/20, citiran gore, stav 81; KI166/20 citiran gore stav 52; i KI04/21 citiran gore stva 38- 39).
64. Shodno tome, Sud utvrđuje da povodom navoda podnosioca zahteva o povredi prava zagwarantovanih članom 1., 3., 7. i 29. Ustava, Sud zaključuje da se zahtev

mora proglasiti neprihvatljivim kao očigledno neosnovan jer se ovi navodi kvalifikuju kao navodi koji spadaju u kategoriju (iii) "nepotkrepljeni ili neobrazloženi" navodi jer je podnosilac zahteva jednostavno naveo jednu ili više odredbi Konvencije ili Ustava, ne objašnjavajući pritom na koji su način one prekršene. Sledstveno tome, isti su očigledno neosnovani na ustavnim osnovama, kao što je propisano u stavu (2) pravila 39. Poslovnika.

65. Kao rezime, u skladu sa pravilom 39. (2) Poslovnika, zahtev je očigledno neosnovan na ustavnim osnovama i shodno tome, neprihvatljiv.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud Republike Kosovo, u skladu sa članom 113.1 i 113.7 Ustava i pravilima 39. (2) i 59. (2) Poslovnika, dana 20. maja 2021. godine, jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovu odluku stranama;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu, u skladu sa članom 20.4 Zakona; i
- IV. Ova odluka stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Bajram Ljatić

Predsednica Ustavnog suda

Arta Rama-Hajrizi